Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 37 | Den 11 November 1928. | 56:e årg.

Ett söndagsskolbanér.

Somliga av Söndagsskolklockans unga läsare ha nog hört, att världssöndagsskolkonvent hölls i Los Angeles i Kalifornien i

juli. Vårt land hade icke något ombud vid detta, men genom Svenska söndagsskolrådets åtgörande hade ett utomordentligt vackert banér i de svenska färgerna ditsänts, vilket bars i nationernas tåg av en ung svensk-amerikanska i svensk nationaldräkt.

Banéret blev för de svensk-amerikaner, som bevistade konventet, en kär hälsning från Sverige, vilken rörde deras hjärtan och kom dem att djupt känna sambandet med det gamla fosterlandet och särskilt för söndagsskolverksamheten här.

Den unga banérbärerskans fader, hr A. Sundqvist, har också med anledning härav sänt söndagsskolrådet en hälsning, vilken härmed också går till många barn i Sveriges land:

Svenska färgerna, gula och blå,
leve de än i Norden!
Korsets tecken, o må det stå
främjande frid på jorden!
Trohet, kärlek och kristlig dygd,
aldrig fanan de svike,
famnande älskad Nordanbygd —
då »tillkomme ditt rike».

Tilläggas kan, att banéret har inskriften »Tillkomme ditt rike» och att det kommer att stanna i Amerika samt placeras i den svenska baptistkyrkan i Los Angeles.

Tycka ni inte, att den unga banérbärerskan ser rar ut och att hon var en god representant för vårt land? Och skulle Söndagsskolklockan nå henne, så sända vi alla till henne ett tack och en hälsning.

Älskad tillbaka.

Lilla Alice lekte med sin docka, under det hennes mamma satt och skrev. Då hon hade slutat skriva, bad hon Alice att hon skulle komma och sitta i hennes knä, och Alice svarade:

"Jag är så glad! Jag önskade att älska dig så mycket, mamma."

"Gjorde du, min lilla älskling?" sade hon i det hon tryckte henne tätt intill sig. "Jag är mycket glad över att min lilla flicka tycker om mig så mycket; men jag tyckte mig finna att du inte kände det så långsamt under det jag skrev; du och din docka syntes ha mycket trevligt tillsammans."

"Ja, mamma, vi hade det, men efter en stund blev jag trött på att tycka om henne".

"Varför det då?"

"Jo, just emedan hon aldrig älskar mig tillbaka."

"Och är det orsaken varför du älskar mig?"

"Det är ett varför, mamma, men icke det första eller det bästa."

"Och vilket är det första och bästa?"

"Men, mamma, kan du inte gissa till det?" svarade lilla Alice, under det hennes blå ögon blevo stora och allvarliga. "Det är emedan du älskade mig, då jag var för liten att älska dig tillbaka; det är orsaken varför jag älskar dig så mycket."

"Det var ett mycket gott skäl", svarade hennes mamma, "och jag själv skulle inte kunnat ge ett bättre. Det är orsaken varför vi skulle älska vår käre Herre och Frälsare, ty han har först älskat oss, och han dog för att frälsa oss från våra synder."

En älskande liten syster.

En rörande liten händelse ägde rum förliden vinter i Glasgow, Skottland, vid ett söndagsskolans nykterhetsmöte. Denna nykterhetsförening består huvudsakligen av barn från de fattigaste kvarteren i staden. Programmet, som upptog sång och uppläsning, utfördes av barnen själva, och pris utdelades åt dem som sjöngo och läste bäst. En liten flicka deklamerade poemet "Lille Jim" på ett utmärkt sätt, och hon fick som pris mottaga en vacker näsduk. Hon tvekade ett ögonblick och sedan frågade hon med ängslig, darrande röst ordföranden om hon icke kunde få en yllelånghalsduk i stället. Den besynnerliga begäran bifölls och flickan sprang till sin lille bror, som var i salen, och lindade halsduken omkring hans hals mitt under de livligaste bifallsyttringar från alla de närvarande.

GUDS HELGA ORD.

Vad sprider ljus,
o, säg, o, säg,
bland natt och grus
uppå din väg
för varje fjät
på denna jord —
är icke det
Guds helga ord!

Var finns den kraft
till helig strid,
som gudsmän haft
i fordom tid?
Blir den ej mer
i världen spord?
Jo, kraft oss ger
Guds helga ord.

Vad talar om
Guds hjärtelag,
hur frälsning kom
till oss en dag?
För alla folk,
från syd till nord,
Guds kärleks tolk
är Herrens ord.

Vad giver frid
och hjärtat ro,
då vi en tid
här nere bo
bland död och grav,
bland våld och mord?
Ack, glöm ej av:
det är Guds ord!

Äro fiender i närheten?

Ingen bok i hela världen är såsom bibeln. Ingen bok har varit och är såsom denna. Ingen har varit så älskad, men det finns inte heller någon som varit så hatad och vilken haft så många fiender. Man har sökt utplåna den från jorden. Alla dessa försök ha dock misslyckats. Bilden påminner om de tider, då man icke fick läsa bibeln, utan då det var förenat med stor fara att inneha en bibel. Gud vare tack att dessa tider nu äro gångna.

Historien om en galosch.

Det slaskade och snöade. Vädret var bedrövligt. Det tyckte visst också den gamle mannen, som med tunga steg klampade vägen fram. Mössan hade han dragit ner om öronen, och på fötterna hade han ett par gamla galoscher, som sade: "kipp, kipp", vid varje steg, och vattnet rann ut och in, de skyddade säkert intet skorna så mycket. "Nu går jag här i slasket och får snuva", suckade mannen.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

"Galoscherna skydda inte ett enda dugg. Jag tappar dem väl till på köpet." Och se, det var just vad gamle farbror gjorde, det vill säga den ena. Skogen, som han skulle genom var ännu värre än vägen. Där fanns lös snö, och den gamle klev ner sig ordentligt i en driva. Han pustade och drog, och just som han fick upp ena foten gick galoschen av, slant i väg till andra sidan drivan, och gubben fortsatte sin väg utan att veta om sin förlust. När han kom hem, såg han ju, att han endast hade en galosch kvar men tyckte inte, det var någon idé att gå och leta efter den. "Jag hittar den väl till våren, när snön går bort", tänkte han. Galoschen låg emellertid i drivan, den syntes bra, ty den var ju svart. En flicka fick se den, men som hon ej visste, vem som var ägare, tog hon den och hängde den på en gren.

Nu hängde en galosch på en trädgren, och så var historien slut kanske, men den var inte slut. Historien började i stället.

De små älvorna Stjärna och Silva hade det svårt nu på hösten. De visste rakt inte var de skulle bo. De hade flyttat från den ena blomman till den andra och sist tagit skydd bakom några maskrosblad. Så hade snön kommit, en natt fingo de bo hos ekorren, men där var liten plats, och de måste tänka på att skaffa sig hus för vintern. De stackars små älvorna sutto nu på en trädgren, tätt tryckta intill varandra. "Varför foro vi inte till Afrika, när lärkan for?" suckade Silva. "Nu få vi kanske frysa ihjäl." "Varför flyttade vi inte till myrslottet, när drottningen erbjöd oss det?" grät Stjärna. "Varför skulle vi vara så nyfikna och vilja se skogen om vintern? Inte trodde vi, den skulle vara så kall och ödslig. Och inte trodde vi tant Skata, som varnade oss och sade, att alla blommor skulle dö, nästan alla fåglar flytta, att nordanvinden skulle komma med detta kalla, som kallas snö." Älvorna sågo bedrövade på varandra.

"Vem talar om mig?" skrattade någon i närheten. Det var skatan, som satt ovanför deras huvuden. Hon skrattade alltid, men hon var nog inte så elak, som man kunde tro av hennes skratt. — "Vi frysa så förskräckligt", suckade de små varelserna. "Vi ha inte något ställe, som vi kunna kalla hem."

"Varför följde ni inte mitt råd?" frågade skatan.

"Vi ville se skogen om vintern", sade de.

"Ja, nu ha ni väl sett nog, och värre blir det. Ni komma att frysa ihjäl." Skatan skrattade.

"Men jag har hört, att Gud skall beskydda dem, som äro små och hjälplösa", sade Stjärna. (Forts.)

Prisuppgift.

Aritmogrif.

3 2 14 = är Skutskär en.
14 3 2 6 = flicknamn.
10 6 2 5 = vad vi önska i söndagsskolan.
5 3 2 8 = stad.
10 3 2 18 = vad ingen får vara i söndagsskolan.
4 9 3 12 14 8 = hålighet.
2 3 10 13 9 14 = gossnamn.
14 7 4 11 2 = ett vilt djur.
7 5 4 13 5 1 7 5 4 = noll.
6 9 10 3 4 8 = stad.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 = vad vi alla böra vara.

Ingen över 14 år äger rätt att deltaga. Namn, ålder och adress skola tydligt skrivas. Svaren skola vara oss tillhanda *senast den 19 november* och adresseras till Red. av Söndagsskolklockan, Sibyllegatan 18, Stockholm. Kuvertet skall dessutom märkas med "Prisuppgift." Den först öppnade rätta lösningen erhåller som pris en barnbok.

Marion.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 18 november.

Jeremias lidande.

Jer. 38:1—13.

Tänkespråk: *Bär ock du ditt lidande såsom en god Kristi Jesu stridsman.* 2 Tim. 2:3.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	Jer. 15:15—21.
Tisdag:	Jer. 20:7—13.
Onsdag:	Hebr. 13:12—15.
Torsdag:	Kol. 1:24—29.
Fredag:	Upp. 1:7—9.
Lördag:	1 Petr. 4:1—5.
Söndag:	Jer. 38:1—13.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928